

KAPITTEL ÉN

Feltbase Camp Charlie, Afghanistan

Sersjant Asher James stirret på kaptein Phillip Newell, sikker på at han hadde hørt feil. «Hvem? Isaiah Michaels? Han er på sykestua.» Han lot blikket gå fra den ene overordnede til den andre. Asher stusset over at kapteinen for spesialstyrken var der i tillegg til Mario Ricci og laglederen hans, kaptein Gomez. Ricci hilste med et nikk og gikk tilbake til laptopen sin.

«Michaels dukket aldri opp på sykestua. En av tolkene våre meldte over radio at han hadde observert Michaels ved restauranten The Bistro i Kabul. Du har mottatt en ordre, sersjant James», sa kaptein Newell. «Hent ham inn.»

Asher nølte bare et brøkdels sekund før han nikket. «Hva er det han er beskyldt for?»

«For forræderi og salg av informasjon til jihadistene.»

Lamslått måtte Asher svelge for ikke å rope i protest. «Kaptein, du vet like godt som jeg at det ikke er sant.» Han var stolt over at han greide å holde stemmen så rolig.

«Det er ikke opp til meg å avgjøre. Og James?» sa Newell. «Du leder dette.»

«Blir du ikke med?»

Kapteinen nølte. «Nei, jeg trengs her. Venter på en telefon hjemme fra jeg ikke bør gå glipp av.»

«Glemt en bryllupsdag?» Asher ønsket at han kunne trekke ordene tilbake samme øyeblikk som de kom ut. «Kaptein?» Newell var en av de mest private mennene han noen gang hadde truffet. Det eneste han visste, var at datteren hans hadde blitt alvorlig syk for omtrent

et halvt års tid siden, men han hadde ingen rett til å stille spørsmål.

«Nei.» Newell møtte blikket hans. «Jeg har ikke det.»

«Godt å høre, kaptein. Jeg skal passe mine egne saker.»

Kapteinens bryske holdning myknnet en tanke. «Du er en bra mann, James. Jeg har bare litt kort lunte om dagen. Det jeg har fått høre om Michaels har ikke gjort det bedre.» Han kikket bort på oberstløytnanten og kaptein Gomez. «Men vi har blitt forelagt beviser. Jeg har sett dem med egne øyne, hadde jeg ikke gjort det, ville jeg reagert akkurat som deg. Men dette ... jeg vet ikke engang hvor jeg skal begynne med å forklare, så det skal Michaels selv få gjøre.» Han gestikulerte mot døren. «Hent ham.» Han snudde seg mot Gomez. «Jeg er klar for debriefing om fem minutter.»

Gomez nikket. Han så på Ricci. «Få alle samlet til møte. Jeg kommer straks.»

«Ja, kaptein.» Ricci reiste seg og tok telefonen sin mens støvet virvlet fra ermet på uniformen. Han snøftet og slo på ermet så støvskyen sto.

Når Asher en gang bestemte seg for at han var ferdig i tjenesten, var støvet det siste han kom til å savne. Og døden. Og meningsløse ordre – som denne – som fikk det til å vrenge seg i ham.

Asher nikket en siste gang til mennene og gikk ut av bygningen. Isaiah Michaels? Ikke snakk om. Han trodde ikke på det et sekund. Han var jo en mønstersoldat.

Men han måtte følge ordre uansett hva han mente. Han krysset den støvete plassen bort til det tjueto tonn tunge panserkjøretøyet og satte seg på lagførersetet. Den andre panserbilen, med sersjant B.J. King som lagfører, skulle også være med på operasjonen.

Menig Jasper Owens satt bak rattet og rynket pannen mot Asher. «Hva er i veien, sersjant?»

«Du har fått oppgitt målet, sersjant?» ropte Mark Dobbs før Asher rakk å svare. Dobbs var avdelingslege og satt bakerst. Han gomlet på en energibar.

«Det har jeg», sa Asher og snudde seg mot mennene som satt bak. De satt vendt mot hverandre langs sidene på kjøretøyet, med øynene rettet mot ham mens han kjempet for å skyve ordene ut av munnen.

Mennene vekslet blikk. «Skal du ikke gi oss litt informasjon?» spurte Owens.

Asher ristet på hodet og løftet radioen mot munnen. «King, dette er James. Hører du meg? Over.»

«James, dette er King. Jeg hører deg klart og tydelig. Venter bare på ordre. Over.»

«Ash?» utbrøt sersjant Mitch Sampson, skytter og kunster – også kjent som Michelangelo – som satt bak Owens.

«Jeg ... jo. Det er ...»

«Hva er det?» sa Owens. «Spytt ut.» En pause. «Sersjant.»

Asher møtte blikket til hver og en av mennene i enheten før han stanset ved øynene til ingeniøren i laget – og Ashers beste venn – Gavin Black. Asher strøk hånden over det barberte hodet og svarte over radioen slik at King også skulle høre det. «Michaels er målet. De sier at han er en forræder, at han selger informasjon til jihadistene, og vi skal hente ham inn til avhør. Over.»

Det brøt ut protester i kjøretøyet og over radioen. Asher lot dem få rase fra seg før han løftet hånden. «Jeg er enig, men kapteinen sa det finnes beviser, og han har sett dem.»

Det ble helt stille. Den eneste lyden som hørtes, var motoren.

Til slutt slapp Dobbs ut pusten, og Asher smalnet blikket. «Jeg tror heller ikke på det, men dette er ordren.»

«Da må vi av gårde og gjøre det vi er blitt bedt om å gjøre», sa King. «Over.»

«Jeg gjør det ikke», sa Owens.

De andre forholdt seg tause. Owens var den yngste i gruppen og hadde et uttrykk som røpet at han ga fullstendig blaffen i konsekvensene av ordrenekt.

Asher visste bedre og sendte ham et hardt blikk. «Jeg skjønner det, Owens. Jeg føler det samme som deg, men la oss i det minste være dem som finner ham og spør ham hva som skjer.» Owens nikket endelig, og Asher studerte de opprørte mennene. «Hvis ikke vi gjør det, gjør noen andre det.»

Hodene nikket enige. Med et stramt uttrykk i ansiktet tok Owens opp radioen. «King, dette er Owens. Du kjører først. Vi kommer rett bak. Over.»

«Det er mottatt, Owens. Vi drar om to minutter.» King bekreftet planen, og to minutter senere satte panserbilen foran dem seg i bevegelse.

Femten minutter etter slo støvet mot rutene mens de rullet i åtte kilometer i timen i Baraki Barak-distriktet i Logar-provinsen i Afghanistan. Asher satt med et hardt grep om automatgeværet. Riflen ved føttene var ment for nærkamp, og beretta-pistolen var ment for kloss hold. Han håpet han ikke ville trenge å bruke noen av dem. Nervene prikket i ham mens han forsøkte å se gjennom røykskyen over seg.

Owens kjørte med et hardt grep om rattet. De sneglet seg langsomt gjennom det åpne landskapet som hadde fått ord på seg for å være rene dødsfellen, takket være improviserte veibomber som ofte ble plassert langs ruten. Asher ville ha anbefalt en annen vei, men dette var den snarreste veien til Kabul, og de kunne raskt sette opp farten.

«Hei, hva er det der?» ropte Sampson over motorbrølet og pekte. «Ser du det? En bil kjørte nettopp bak den åsen. En hvit SUV.»

Asher myste ut av sidevinduet gjennom støvskyen og forsøkte å se det kameraten hadde fått øye på. «Ås? Hvilken ås?»

Spenningen i kjøretøyet steg flere hakk, og selv om luftkjøleren om-sider hadde greid å få ned temperaturen, begynte svetten å sile igjen.

«King, dette er James. Så noen av dere et sivilt kjøretøy? Hvit SUV. Over.»

«Negativt. Over.»

«Jeg ser ingenting.» Asher kikket bakover mot vennen. «Er du sikker på at du så noe?»

Sampson gned seg i øynene, så ristet han på hodet. «Ja, men jeg ser ingenting nå. Beklager, jeg har nok vært her for lenge. Det er ikke bra for blodtrykket mitt. På tide å komme seg ut av dette og dra hjem.»

«Skjønner hva du mener.»

Panserbilen foran dem kjørte videre, og Owens fulgte etter. Asher vred på hodet og forsøkte å løse opp i låste nakkemusklér. Tanken på hjemmet virket forlokkende, og for første gang på lenge tillot han seg selv å se det for seg, tillot lengselen etter å se familien igjen få sveipe gjennom seg. Selv om de ikke forsto ham, var de glad i ham – bortsett fra broren. Absolutt ikke det store savnet på den fronten, men Asher skulle ønske det var annerledes.

Eksplosjonen kom fra ingensteds. Den rammet panserbilen foran dem, løftet den opp i været og kastet den over på siden før den landet på taket. Lufttrykket fikk deres egen bil til å rulle bakover, og Owens sto på bremsen. De gynget fra side til side. Et kort øyeblikk var Asher sikker på at de også kom til å tippe over, men omsider stabiliserte bilen seg med rette siden opp.

«King!» ropte Asher i radioen. «Gi meg rapport! Over.»

Taushet. Owens gled ut av førersetet mot gulvet.

Asher sendte en radiomelding og ba om forsterkninger, mens Sampson skjøv Owens til side. «Hva er det du holder på med? Ta til våpen!» Sampson styrtet mot luken som ledet til taket av kjøretøyet, der han kunne manøvrere det fastmonterte automatgeværet.

«De kommer fra alle kanter!» Advarselen fra Sampson kom akkurat idet Asher fikk øye på talibankrigrerne som strømmet til bak dem. «De har en slags granatkaster», ropte Sampson. «Sersjant, hvis den treffer, er det ute med oss.»

«Luftdekning er på vei. Om tre minutter!» ropte Asher. Men de hadde ikke engang tre sekunder på seg før de ville bli truffet.

«Så begynn å avfyre!» sa Sampson. «Sikt på det tredje kjøretøyet i rekken som kommer mot oss. Ser du det?»

Asher så det. Sampson åpnet ild. Rekken spredte seg, men det tredje kjøretøyet fortsatte rett mot dem. Våpenet som var montert på toppen av jeepen begynte å spy ut kuler.

«Kom dere ut! Kom dere ut!»

Asher og mennene hans rullet bort fra bilen og søkte dekning bak en bakkekam akkurat da den første granaten traff. Så den andre og den tredje. De fortsatte alle å gjengjelde ilden, men fra panserbilen som hadde kjørt først, kom det ingenting. Asher tvang til side den kvalmende vissheten om at mennene i bilen var døde.

Og straks ville det være deres tur.

Sampson slapp løs enda en skur av kuler fra panserbilen, mens Asher og de andre skjøt fra stillingen sin på bakken. Prosjektilene haglet rundt dem.

«Hvor blir det av flyene?» ropte Sampson. Stemmen hans hørtes over radioen sammen med knatringen fra våpenet.

«Ett minutt!»

«De gjør seg klare for å skyte igjen med granatkasteren!» Sampson fortsatte uførtroddent å fyre av mens Asher prøvde å bistå med å sette jeepen med granatkasteren ut av spill, den som truet med å signere dødsdommen deres.

Mannen bak granatkasteren segnet om, traff grusveien og ble liggende uten å røre seg. I de neste seksti sekundene forsvarte de stillingen mens fienden stadig kom nærmere.

Så ble kaoset overdøvet av helikopterrotorer over dem. Sampson fyrte av enda en regnskur av kuler, denne gangen hjulpet av helikoptrene. Da den første raketten kom seilende ned fra himmelen, snudde angriperne og løp. Helikoptrene fulgte etter for å sikre at de ikke vendte tilbake.

Asher sprang opp og stormet mot den rykende panserbilen som lå tretti meter unna.

Han hørte stemmen til kapteinen sjekke inn over radioen. De andre fulgte rett bak ham for å finne vennene. Asher stoppet for å svare kapteinen. Svetten rant nedover ansiktet, støvet lå som tykke skorper i neseborene og lungene, mens hjertet hamret av sorg for livene han visste var gått tapt. «Kaptein Newell, dette er James. Det var et bakholdsangrep», sa han og gjorde alt han kunne for å holde tårene borte fra ordene. «De visste at vi kom. De traff panserbilen til King. Han er død. De er alle døde. Over.» Han bet tennene sammen og lot blikket gli over området. Han kunne sørge senere.

Banningen spraket over eteren, og Asher lyttet mens kapteinen spydde ut edder og galle. «Ok», sa han til slutt. «Jeg skjønner tegningen. Avbryt oppdraget og kom tilbake.»

«Kaptein, de visste vi kom. Noen har fortalt dem det. Og hvis Michaels har noe med dette å gjøre, vil jeg finne ham.» Men Michaels kunne ikke ha visst noe om det. Han var i vanskeligheter. «Kaptein, vi henter ham inn. Over.»

Kapteinen protesterte ikke. Det gjorde heller ikke noen av de andre. De sto sammen med ham.

Asher lukket øynene, fokusert på å tømme hodet for alt bortsett fra ordren han og de andre skulle følge før han kunne tillate seg å fordøye det som nettopp hadde skjedd. «Vi er underveis.»

Sampson stilte seg ved siden av ham. «Michaels?»

«Michaels.»

«Jeg skal bare hente et par suvenirer fra veibomben, så er jeg straks der.»

Asher rynket pannen. Kameratens forkjærlighet for å samle deler av alle bomber som ikke drepte ham, var merkverdig, men det fikk så være. Han hadde viktigere ting å tenke på. Som å hente inn en venn som var beskyldt for forræderi.

**

Feltpsykolog Brooke Adams var klar for å vende hjem selv om hun hadde blitt glad i det afghanske folket, landet deres og folkets innbitte beslutsomhet for å overleve – og leve. Hun hadde vært i Kabul de siste seks månedene, gjort sitt beste for å hjelpe mennene og kvinnene i den amerikanske troppen som tjenestegjorde i den andre frontlinjen, og hun var trett.

Nei ... tappet.

Nei, det var heller ikke ordet.

Hun var ... tom.

Ferdig.

Og lei av hele tiden å måtte drasse på mannlig eskorte hver gang hun beveget seg ut fra basen. Bare tre uker igjen nå, så skulle hun hjem. Hun hadde nesten dårlig samvittighet for at hun ikke greide å tilpasse seg. Men hun var klar over egne begrensninger, og hun visste at nå hadde hun nådd dem. Det var bedre å reise, før ... nåvel, simpelthen før.

Men først hadde hun lovet å treffe vennene sine. Jentene hun regnet som sin lille flokk i dette krigsherjede landet. Sarah Denning og Heather Fontaine var allerede på kafeen og ventet på henne, sammen med Kat Patterson, krigsfotografen de hadde blitt glad i. Det var sjelden noen av dem forlot basen – med unntak av Kat – men det hadde vært stille i lang tid, og alle hadde behov for noe annet enn militærراسjoner og Kentucky Fried Chicken. Ok, maten var kanskje ikke så ille, men menyen på The Bistro, derimot, var fantastisk. Kafeen som lå i den travleste gaten i Kabul, kunne by på en rekke fransk-afghanske delikatesser som var så gode at hun fikk vann i munnen bare ved tanken.

Brooke trakk hijaben litt tettere om halsen og gikk inn. Eskorten hennes gikk rett bort til mennenes side i restauranten hvor han ville vente til hun var klar for å ta seg tilbake.

«Brooke!» Sarah vinket. «Vi er her borte.»

De tre venninnene satt vendt mot bakveggen, bort fra vinduene, i den delen som var reservert for kvinner. Sett med optimistiske briller var ting i ferd med å forandre seg til det bedre i dette landet. Hun bare håpet at det ville fortsette.

På de røde veggene hang det vakre malerier av ørkenlandskap – sannsynligvis malt av et familiemedlem av eieren. Peisen, som var plassert midt i rommet, ville det ikke være bruk for i dag. Brooke lirket seg inn mellom peisen og det nærmeste bordet og smatt bort til hjørnebordet.

Hun sank ned på den ledige stolen og slapp ut et sukk. «Åhh!»

«Går det bra?» spurte Kat.

«Ja visst.»

«Løgnhals», sa Heather.

Brooke nølte. «Ja vel, så er svaret nei», sa hun til slutt og forsynte seg av kanelbollene i brødkurven som noen hadde satt foran henne. «Det går ikke så bra.» Hun veivet med bollen. «Men dette hjelper.»

Heather løftet et bryn. Hun hadde skiftet fra operasjonsklær og hadde på seg et par enkle kakibukser og en blå, langermet genser. Hijaben om hodet hadde samme farge og fremhevet øynene hennes. Noe som kanskje ikke var det lureste å gjøre i denne delen av verden.

«Vil du snakke om det?» spurte Heather. Det var medlidenhet i blikket – og en lynskarp intelligens som mange gikk glipp av om de bare festet seg ved det ytre. Heather var blendende vakker, men hadde valgt medisin fremfor modellkarrieren som hadde sponset de to første årene på medisinstudiet.

Forsvaret hadde betalt for resten, og nå hadde Heather gitt seg i kast med å lappe sammen sårede. Mens hun tok seg av det fysiske, forsøkte Brooke å lappe sammen det indre. Det å være feltpsykolog var ingen jobb for sarte sjeler. «Det har vært en tøff morgen. Jeg måtte skrive en anbefaling om hjemsendelse av en suicidal soldat.» Og med disse få ordene hadde hun greid å punktere all munterhet i venneflokken.

«Beklager. Unnskyld. Glem at jeg sa det. La oss ikke snakke jobb.» Hun løftet vannglasset. «Hvem gleder seg til å reise hjem? Hva er det første dere skal gjøre når dere kommer hjem?»

«Jeg skal bare rusle nedover gaten uten å være redd for å bli sprengt i luften», sa Sarah.

Kat himlet med øynene. «Jeg er fra den verste delen av Chicago. Jeg kan ikke gå nedover gaten der uten å være redd for å bli skutt. Så» – hun trakk pusten dypt – «jeg skal finne meg noen andre gater å gå i, tror jeg.»

«Du kan bli med meg og gå i min gate», sa Brooke med et smil. «Jeg har nettopp kjøpt meg hus.»

«Hva?» Kat måpte. «Når da?»

«I går. Da ble budet mitt akseptert, og det eneste som gjenstår nå, er papirarbeidet. Advokaten har fått fullmakt til å gjøre det for meg.»

Etter en gratulasjonsrunde og en skål skar Sarah en grimase. «Jeg for min del må vente med hjemreisen.»

Kat rynket pannen. «Hva mener du?»

«Jeg skal være her i minst ett år til.»

«Hva?» utbrøt Brooke og Kat i kor.

Sarah trakk på skuldrene. «Jeg har ingenting som venter på meg hjemme, og jeg elsker jobben min. Dessuten» – hun kastet et blick rundt i restauranten og dempet stemmen – «jeg jobber med noe som jeg vil ha i land før jeg drar hjem. Så ... jeg har bedt om å få bli lenger.»

«Hva er det du jobber med?» spurte Brooke.

«Noe stort. Noe som kommer til å gjøre mange mennesker ulykkelige – og noen ender kanskje i fengsel.» Hun gjorde en pause. «I fengsel og ulykkelige. Det hører på en måte sammen, gjør det ikke?»

Brooke lente seg framover. «Sarah, hva er det du holder på med?»

«Vel, i utgangspunktet gjorde jeg det som måtte til for å få innpass i en større avis som kunne lede meg til barnehjemmet Morning Star. Jeg skulle skrive en artikkel om noen av barna der. Plutselig havnet jeg i en deltidsstilling på barnehjemmet, noe som igjen har ledet meg til –» Hun tidde og møtte blikket til hver og en rundt bordet. «Glem det. Det holder å si at det er en alvorlig case som kommer til å knuse flere karrierer hvis kilden min snakker sant. Og jeg tror hun gjør det.»

«Hvilken kilde?» spurte Kat. Hun smalnet øynene. «Hva er det som foregår på barnehjemmet?»

Sarah ristet på hodet. «Foreløpig er bevisene mine tilfeldige. Men jeg vet—» Hun hevet hånden. «Glem det. Min tur til å skifte tema.» Det ble stille et øyeblikk, og alle stirret på hverandre. «Men om det skulle skje noe med meg, er det sannsynligvis på grunn av den saken.»

«Hva snakker du om?» Heather ble smal i blikket. «Jeg trodde du kom til sykehuset for å treffe meg. Sier du at du har kommet av andre grunner?»

Brooke snøftet. «Selvfølgelig har hun det.» Sarah var en som snuste hele tiden. Hun var en dyktig journalist, og det var sjelden hun overreagerte. Intensiteten i ordene hennes og ansiktsuttrykket, derimot, fikk Brooke til å lure på om venninnen hadde tatt seg vann over hodet denne gangen. «Ingen historie er verd å ofre livet for, Sarah», sa hun.

«Vanligvis ville jeg være enig med deg, men dette ...» Sarah så bort og blunket vekk tårer. «Send gjerne opp en bønn eller to om at jeg tar feil.»

Kat og Heather fortsatte å fritte ut Sarah for detaljer, men Brooke koblet dem ut og greide ikke fokusere på hva de snakket om. Ikke at hun ikke brydde seg, men hjertet føltes tungt, og tankene kretset rundt det faktum at hun i morgentimene hadde ødelagt en manns karriere. At han kom fra hjembyen hennes, Greenville i South Carolina, gjorde ham ekstra spesiell – og ansvaret hennes enda tyngre.

Hånden til Heather grep hennes under bordet. Hun kikket opp og så at de tre venninnene stirret på henne. «Unnskyld, nå gjorde jeg det igjen.» Hun reiste seg. «Jeg er redd jeg ikke er stort til selskap i dag. Jeg tror jeg må gå.» Til tross for protestene fra vennene, snudde hun seg mot utgangen.

Den lille bjellen plinget idet døren gikk opp og slapp inn to soldater i feltuniform. I øyekroken registrerte hun Isaiah Michaels i baren som snudde seg mot nykommerne. Blikket hennes møtte hans, og han nikket mens kameratene satte seg på de to stolene ved siden av ham. Begge to kikket bort på henne, men kjente henne åpenbart ikke igjen. Det at Isaiah gjorde det, var som om han hadde ropt navnet hennes høyt.

Brooke nikket svakt tilbake og satte seg igjen. «Eller kanskje jeg bare skal bestille mat og kose meg.»

«Sånn skal det låte», sa Kat. Hun flyttet sitt alltid tilstedeværende kamera til siden av tallerkenen og løftet vannglasset. «En skål. For hjem og fedreland.»

«For hjem og fedreland!»

«Og for det nye huset til Brooke. Måtte vi tilbringe mange varme sommerdager rundt svømmebassenget hennes.»

Brooke måpte. «Jeg sa ingenting om svømmebasseng.»

Heather lo. «Tuller du? Det overrasker meg at du ikke er i marinen, så glad som du er i vann. Du har vel et svømmebasseng?»

«Ja ... jo, men likevel ...»

De andre brøt ut i latter, og Brooke greide ikke å skjule smilet som kruset seg om munnen, selv da hun igjen kikket bort mot Michaels som satt med vennene sine i baren. Han fanget blikket hennes, holdt det en kort stund, så vendte han øynene bort. Han ville åpenbart snakke. Hun nærmest snøftet, sinnet reiste bust. Nåvel, han kunne pent vente til det var hans tur.

«Hva er det han gjør her?» spurte Sarah.

«Hvem?»

«Isaiah Michaels.»

«Kjenner du ham?» spurte Brooke.

«Mm. Ja. Har truffet ham på basen noen ganger, og støtte på ham på sykehuset da jeg var der på grunn av det jeg snakket om, og så enda en gang på barnehjemmet.»

«Hva gjorde han på sykehuset og barnehjemmet?»

«Det er ikke viktig.» Blikket til Sarah hoppet fra Michaels til Brooke. «Hvordan kjenner du ham?»

«Det er ikke viktig», geipet hun og ignorerte at Sarah himlet med øynene.

«Han ser denne veien», sa Sarah. «På deg. Som om han venter på deg eller prøver å fange oppmerksomheten din.»

«Vel, han kan bare vente.» Han var pasient og hadde ringt for å avtale en time. Hun hadde blitt skikkelig overrasket. Det hadde alltid vært hun som satte opp timer med ham, for deretter praktisk talt å

måtte slepe ham inn til avtalene – eller true med å rapportere fravær. Men så hadde han ikke kommet til timen sin likevel. Det hadde ikke overrasket henne like mye.

De bestilte maten, og i de neste tre kvarterene satt de og småpratet helt til pliktene kalte på både Sarah og Heather. Brooke ble sittende alene igjen med Kat. «Tror du for alvor at Heather kommer til å slutte i militæret og begynne å jobbe på sykehus?» spurte Kat.

Brooke løftet hendene med håndflaten opp. «Høres ut som at det er det hun vil.»

«Hun kommer til å kjede seg.»

«Hun er traumekirurg. Jeg tviler på at ordene kjede seg finnes i hennes vokabular», sa Brooke med et skjevt smil.

«Jeg er krigsfotograf. Tror du virkelig jeg bare kan dra hjem og begynne med portretter?»

«Det ville være en god del tryggere.»

«Brooooooke ...»

«Jeg vet. Hva er det jeg tenker på? Du har aldri vært den som søker trygghet. Jeg har en egen teori rundt det, vet du.»

«Mhm. Så hvem er denne fyren?» spurte Kat.

«Hvem?» Brooke hadde ingen problemer med å følge venninnens overlagte temaskifte.

Kat gliste. «Han som du vekslet blick og nikk med. Han som sitter der borte med kameratene sine og later som om han ikke venter på deg. Jeg vet navnet hans, takket være Sarah, men hva mer trenger jeg å vite?»

«Det er ikke mye som går deg hus forbi.»

«Sånn er det når du ønsker å holde deg i live.»

«Jeg kan ikke si hvem han er», sa Brooke.

«Ah. Så det betyr at han er en pasient.»

Brooke smilte og tok en slurk av teen som hadde blitt servert.

«Og etter blikket å dømme da han kom inn, er det noe han vil snakke med deg om.» Hun sukket. «Og det betyr vel at jeg må ta farvel.»

«Jeg vet ikke hva han vil», sa Brooke med lav stemme. «Jeg har mange klienter som får beskjed om å komme til meg og sitter der tause som østers hele timen igjennom. Jeg sier ikke at han er en av dem, men jeg har mange slike.»

«Jeg vet det.»

«Vet du hva jeg gjør da?»

Kat hevet et bryn.

«Jeg prater og prater», sa Brooke. «Og jeg prater enda litt til. Hele tiden. Om posttraumatisk stressyndrom og mestringsstrategier. Jeg snakker om tro og Gud, sier ting som: 'Jeg vet ikke engang om du tror på noen Gud nå, men om du gjør det ...' og så videre.» Hun svelget. «Jeg aner ikke om det har noe å si for dem, og jeg er lei av å forsøke. Lei av å bli behandlet som en inntrenger som ikke forstår hva de går gjennom – og heller ikke kan hjelpe dem.» Hun ristet på hodet. «Nei. Det er på tide å stikke.» Hun reiste seg.

«Skal du ikke finne ut av hva han har på hjertet?»

«Hvis han ville snakke, kunne han godt ha kommet til avtalen for to timer siden.» Brooke hørte motviljen i stemmen sin og trakk pusten dypt. «Og nå bryter jeg reglene ved å si det.»

Kat reiste seg også og la penger på bordet. «Du er flink, Brooke. Jeg vet du ikke ser det selv, men du er det.»

Brooke lot blikket hvile på soldaten som nå nektet å se i hennes retning, men det var innlysende at han ventet på henne, akkurat som Kat sa. Hun lukket øyene og tok inn ordene. «Takk», hvisket hun.

«Skulle bare mangle. Jeg stikker nå. La meg komme ut døren før du går, så han ikke tror vi går sammen. Så følger eskorten din etter deg, fyren som vil snakke med deg følger etter ham, og vennene hans ...» Kat smilte fårete da Brooke skulde mot henne. «Ja, du skjønner tegninga.»

En enslig mann og en enslig kvinne kunne ikke møtes på et offentlig sted. Det var i orden å gå og snakke med henne i en gruppe, og vennene hans ville sørge for at det fremsto slik.

«Jeg tror jeg skjønner hvordan det fungerer», sa Brooke.

Kat tok kameraet sitt og hengte det om halsen. «Sees.»

«Vær forsiktig, kjære deg.»

«Alltid. Du også.»

«Alltid.»

Kat gikk, og Brooke ventet noen sekunder før hun fulgte i venninnens spor. Kat hadde rett. I samme øyeblikk som hun passerte mannen

i baren, snudde han seg og fulgte etter henne. Vennene hans gjorde det samme.

Vinduet nærmest der hun hadde sittet, eksploderte, og hun falt ned på knærne. En tung kropp traff henne, dekket kroppen hennes mens bygningsmassen haglet rundt dem.

Hun rakk å trekke pusten én gang før bygningen nok en gang ble rystet av en eksplosjon.